

IN MEMORIAM MARTIN KOŠIR

Le komu ni zastal dih ob Koširjevih ubranih potezah z ornitološkim čopičem: "Malo dlje od golobov je pred nedavnim posajeno rdeče zelje, na listih so ponovljeni vsi barvni odtenki duplarjev", ob njegovem pretanjenem smislu za opazovanje: "Trstni cvrčalec, ki sem si ga ogledal, ko je v popoldanskem soncu pel na suhi veji, me je v svojem enotno rjavem plaščku in z vzravnano držo spominjal na podlasičo" in nenazadnje tudi ob njegovi natančno zadevajoči duhovitosti, kakor ob tistem nepozabnem opisu bojevitih jerebic: "Tako kot je Ahil podil Hektorja trikrat okoli obzidja Troje, tako je en petelin podil drugega trikrat (morda tudi štirikrat) po celi dolžini njive ... Pretekla sta kakih 1000 m, zasledovalec pa se je tekmecu samo enkrat toliko približal, da je za njegovim repom kljunil proti zemlji" ?

V življenju sva se z Martinom Koširjem srečala trikrat, prvič pred dvema letoma na skupščini našega društva na Brdu pri Kranju, ko nam je vzneseno predstavil glasbo Messiaena, drugič v Škocjanskem zatoku 4. oktobra lani, ko sta bila s soprogo edina udeleženca svetovnega dneva štetja ptic, in še enkrat, kdo bi slutil, da zadnjič, ko me je čez dober mesec obiskal na domu in sva prvič tudi sproščeno poklepetala.

V resnici pa sva se srečala ob vsakem njegovem prispevku za rubriko Iz ornitološko beleznice, in teh v zadnjih dveh letih ni bilo malo. Tako

po številu, še bolj pa po enkratnem, nepresežno svojskem slogu, odlikujočem se po metaforah, duhovitosti, iskrivosti in nepopustljivi raziskovalni vnemi, so Koširjevi prispevki zaznamovali polpreteklo revialno obdobje. V literarnih prispodobah in miselnih utrinkih Martina Koširja sem končno našel potrdilo za to, da je zamisel te rubrike še vedno smiselna, še več, zdaj sem celo prepričan, da je ravno Koširjeva avtorska intervencija prvotno zamisel ponovno polnokrvno uveljavila.

Seveda pa to še zdaleč ni bilo vse. V znanstvenem prispevku o večernem oglašanju jerebic se je izkazal kot pronicljiv analitik in v blago polemični refleksiji o prepoznavanju sredozemskega kupčarja kot neizprosno pravičen presojevalec, ki ne da bi podvomil o tujem znanju, vendarle najbolj verjame lastnim izkušnjam. V nasprotju z veliko večino slovenskih ornitologov, ki smo zrasli ob daljnogledu, se je pokojni Martin Košir pričel dejavno ukvarjati z ornitologijo kot življenjsko izkušen človek. Ravno od te tako svojske ornitološke rasti smo še veliko pričakovali. In le kdo bolj kot on, ki je posebej tako tehnično kot humanistično izobražene ga opazovalca in preučevalca ptic, bi bil bolj poklican premostiti sedanji generacijski prepad.

Preostane nam le, da ponovno preberemo, kar nam je zapustil Martin Košir, ornitolog, ki mu je bilo dano, da kot Ikar ocarano zre v obličje lepote.

Iztok Geister